

Второ действие, пета картина.

3.

не е образец на учтивост, но уверявам ви, кротък е като агне. Върви по своя път, майко, сужри на бога! — Какво, обядвали ли сте в къщи?

Жушета. —

Не, не; аз всичко знаех от преди. Що каза той за сватбата? какво?

Войкага. —

О, боже, как плава ме боли!
Каква глава! Тя сякаш ще се пръсне.
И носят гроб, от другата страна. —
О, носят гроб! — Да ви прощава бог,
защото не изпратихте да дигне
свиртта си — и да тичам тук и там!

Жушета. —

Скърба — повървай! — не не си добре,
но що ти каза майката любов?

Войкага. —

Вашата любов ми каза, като кестек благородник,
и учтив, и мим, и зубав, и — уверявам ви — добродетелен,
— тилан, — где е майка ви?

Жушета. —

Къде е майка ми? — но тя е в къщи.
Тъе би могла да бъде? Какво странно
ми отговаряш! «Вашата любов
ми каза, като кестек благородник,
къде е майка ви?»

Войкага. —

О, боже мой,
вие пламвате? Припарка нека бъде
за болните ми кости тоя пиди!
Сама бъдете занатред посланик